

— Καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Καναρῆς, εἶνε ἀνύχνη νὰ σοῦ φανερώσω πειὰ λύπη αἰσθανομαι βαθειὰ στή καρδιά μου ;

Σιγή, περιχλείουσα ὀδυνηρούς λογισμούς, ἐπηκολούθησε.

— Καὶ δὲν σὰς εἶπε, ναύαρχε, ὁ κ. Οὐαίς ποτε τὰ ξένα στρατεύματα θὰ μὰς ἀπαλλάξουν τῆς παρουσίας των ;

— Μοῦ ἐσύστησε ὑπερμηνήν...

— Ὡστε καλὰ τὸ ἐμάντευσα ἐγώ ! ἀνεφώνησεν ὁ Καλλιγῆς.

Καὶ πάλιν σιγή ἐμεσολαβῆσε, μεθ' ἧς ὁ ναύαρχος Καναρῆς εἶπεν ἑνωσῶν τὸν Βασιλέα :

— Πόσον τὸν φθονῶ ! Ἐπαρχουν στιγμῶν, ὅπου πρέπει κἀνεὶς νὰ τὰ διακινδυνεύῃ ὅλα !

ΛΙ'.

ΥΠΟΠΤΑ ΣΗΜΕΙΑ'

Ὁ παυμένος διὰ διαταγήματος τοῦ στρατηγῶ Φορῆ ὑγειονόμος ἐκάθητο κατὰ τὰς πρωινὰς ἐκείνας ὥρας εἰς τὸ μικρὸν κατὰ τὸ τελωνεῖον καφενεῖον καὶ ἔπινε τὸν καφέ του σκεπτικῶς καὶ περίλυπος, ὅτι ἡ βία τῶν ξένων τὸν εἶχεν ἀθαιρέτως ἀπομακρύνει τῆς θύρας του.

Αἰφνης τὰς σκέψεις του διαέκοψεν ἡ ἐμφάνισις ἐνὸς πτωχοῦ γείτονός του, ὁ ὅποιος ἔγραφε διασαφήσεις εἰς τὸ τελωνεῖον.

— Εὐτυχισμένοι ἄνθρωποι ἐσεῖς, τοῦ εἶπε μόλις τὸν εἶδε. Ἀπὸ σὰς δὲν πείραξαν κἀνεὶνα !

— Τί ὠφελεί, γιατρέ, ἀφοῦ δουλειὰ δὲν ἔχομε μ' αὐτὴ τὴν τρομοκρατία ; Ποιὸς ζυγώνει στὸ τελωνεῖο τώρα νὰ τελωνίσῃ ἐμπο-

ρεύματα ; Ἐμένα, τὸ ξέρεις, ἡ θέσις μου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν κίσμο.

— Ἐσὲν ναί, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ὁ τελώνης ὅμως δὲν ἔπαυσε νὰ ἐργάζεται.

— Καὶ μήπως τοῦ λόγου σου κι' ἂν σ' ἔπαυσαν σοῦκαμαν τίποτε ; Τὸ μισθὸ σοῦ θὰ τὸν ἔχῃς.

— Βέβαια δὲν θὰ μὲ παύσῃ ἡ Κυβέρνησις. Τοῦλάχιστον ὁ Βασιλεὺς δὲν θ' ἀφήσῃ ποτέ. Ἀλλὰ τί τὰ θέλεις, ἐγὼ πειράζομαι ποῦ δὲν ἔχω δουλειὰ.

— Ἔχεις τὴν πελατεία σου.

Ὁ ἰατρός ἤξευρεν, ὅτι δὲν εἶχε κἀνεὶνα πελάτην, ἀλλ' ἀφήκε τὸν φίλον του νὰ πιστεῖ τὸ ἀντίθετον.

— Δὲν λέγω ὄχι, ἀπήντησεν, ἀλλὰ τὸν περισσύτερον κερὶ τὸν περνοῦσα στὸ ὑγειονομεῖο. Εἶχα συνειθίσῃ τόσῳ καλῶ μὲ τὸ ψέρεμα...

— Αἶ ! τί θὰ κἀνουν ; θὰ βαρεθοῦν καὶ θὰ φύγουν, εἶπεν ὁ πτωχὸς διασαφιστής. Δὲν εἶδες ποῦ μὰς παρὰδωκαν τὰ πλοῖα καὶ τὰ πολεμοφόδια ;

— Γιὰ θυμήσου μὲ τί βίαιον τρόπον μὰς τὰ κατέσχον ! ὑπέλαβεν ὁ ἰατρός. Ἐνόμιζες, ὅτι ἔμπαιναν σὲ φρεγάδες.

— Στὸ τελωνεῖο ἔπρεπε νὰ τοὺς ἰδῆς πῶς ἔκαναν, εἶπεν ὁ διασαφιστής. Ἐπήγαν νὰ πνίξουν τὸν τελώνην.

— Ἀμ' ἐμένα πῶς μοῦ ὠμίλησε ὁ στρατηγός ; Μῖνο ποῦ δὲν διέταξε νὰ μὲ δέσουν.

— Ἀλήθεια, ἀνεφώνησεν ὁ ἄλλος, χθὲς τὴ νύχτα εἶδα ἓνα παραξένον πρᾶγμα. Θὰ ἦταν δέκα ποῦ πήγαινα σπῖτι νὰ ἡτυχάσω... Ἐρεῖς ποῦ κάθουμαι κοντὰ στοὺς μύλους λίγα βήματα μακρὰ εἶνε ἡ σκηνὴς τοῦ στρατοπέδου. Ἐνῶ εἶχε κτυπήσει σιωπητῆρι ἀκούσαμε ποδοβολητὸ ἀλόγων, κρότο σπαθῶν καὶ φωνές. Ἡ γυναῖκά μου ἐτρόμαξε, ἐγὼ ἐπῆγα στὸ παράθυρο καὶ ἀνείξα τῆς γρίλλης.

Ἀνάμεσα στῆς λάμπες ποῦ ἔρριχναν τὰ φανάρια, ποῦ ἐκρατοῦσαν ναῦτες, διέκρινα τὸ στρατηγό. Ἐφώναζε δυνατὰ, δὲν ἐκαταλά-